

HỒI THỨ BẢY MƯỜI SÁU NĂM CHIẾC QUAN TÀI ĐÁ TRONG CỔ MỘ ĐÀI(2)

Tiểu long Nữ thấy ngọn kinh phong ào tới, vụt qua đầu làm tung tóe mái tóc, nguy hiểm càng nhiều. Bỗng nàng nhìn lại thấy ngọn kinh phong thứ hai từ ngọn phát trần đầy tới mạnh như núi lở, giá băng, sắp đập vào trán.

Tiểu Long Nữ sợ toát mồ hôi, chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết. Bên này Dương Qua hé miệng tuôn ra một luồng dịch khí nóng buốt, cản lại ngọn kinh phong của Lý Mạc Thu và chàng tung ra một luồng chưởng thứ hai về phía Tiểu Long Nữ để giải huyết. Hai luồng dịch khí vừa qua là do nội gia thâm truyền đi khi chàng dám đem ra sử dụng. Chẳng qua chàng thấy Tiểu long Nữ sắp táng mạng dưới ngọn kinh phong nên mới mang ra cứu giúp.

Về phần Lý Mạc Thu nàng đã rõ Dương Qua là con người nguy kế đa mưu, bỗng ngọn hỏa phong sắp tạt vào mặt nên Lý Mạc Thu vội lùi ra sau nửa trượng để tránh làn hỏa phong quái ác. Nàng muốn tung ra một độc chưởng trả lại nhưng kịp nghĩ lại tài sức mình có thể thảm bại, vì kẻ thủ hạ của Hoàng Dung, một hiệp nữ đầu đầu đều kính nể. Bởi vậy nàng chuyển từ thế công qua thế thủ rất kỳ dị và hét to:

- Người muốn chết hay sao?

Dương Qua mỉm cười đáp:

- Lý nương tử, độ nọ nàng có mượn tôi chiếc áo hôm nay hãy trả lại cho tôi dùng.

Lời nói này làm Lý Mạc Thu rung lòng sự nghĩ đến việc đã qua: Một hôm vì tính ngạo mạn mà giao đấu với Phùng Mạc Phong tại Hắc Phong, xiêm y bị lửa hồng đốt cháy, và cây đại thiết chùy cũng nám đen. May nhờ Dương Qua cởi áo choàng cho mượn, dù nàng có dã tâm độc ác thế nào cũng khó xử sự. Cuối cùng câu chuyện đơn bằng tặng áo phải được báo đáp. Nếu hôm nay lỡ tổn thương đến tính mạng hai người thì ngày sau sẽ lãnh một đại họa khôn lường. Nàng bèn hoành thân, thâu lại các chưởng lực và dang ra xa. Về phần Dương Qua giữa lúc nguy cấp, tính gấp làm liều nào ngờ Lý Mạc Thu nhượng bộ, hai người ôn lại việc vừa qua trò chuyện, vui cười.

Dương Qua nói:

- May mà đôi vai tôi không gãy, là nhờ trảo chủ của tôi mới cứu được cô nương! Tôi có nghe Lý Mạc Thu có môn "Ngũ độc thần chưởng" là một môn pháp vô cùng lợi hại.

Đoạn Dương Qua đứng dậy, dùng đôi chân hất lên theo lối song chưởng, làm cho đôi giầy chàng mang rớt ra chân. Chàng hét lên:

- Long Nhi! Trảo chủ của tôi đây.

Tay trái vung lên kêu một tiếng "bốp" cũng như lúc giao đấu với Lý mạc Thu vậy, chàng liên vận dụng dịch khí cường lực truyền qua cơ thể Tiểu long Nữ rất nhiều nội lực. Lý mạc Thu bèn đến làm thân và nói chuyện đủ điều. Dương Qua không trả lời gì cả.

Đồng thời, tại đây Tiểu long Nữ được truyền phép trao chủ của Dương Qua, mọi căn cơ học thuật đều ghi chú vào quyển tâm kinh. Lý mặc Thu tuy học ở âu Dương Phong môn pháp "Ngũ độc thân chưởng" và làm nghịch, lén luyện Cửu âm chân kinh theo phương pháp này vẫn không đạt được kết quả như ý. Bỗng thấy Dương Qua thi triển các môn nội lực ngoại chưởng kỳ lạ thì lấy làm kinh dị kêu lên ấy là "Thôi động chưởng", nếu Dương Qua dùng thế này ắt chết mất. Tuy nàng đã thí nghiệm tại Lục gia trang dùng "Ngũ độc thân chưởng" để sát hại cả gia súc trâu, bò heo, chó của trang này chết sạch. Nhưng chưởng này chưa thần diệu cho lắm. Nàng khổ luyện thêm hai năm nữa đến bây giờ là một chưởng độc, vô cùng hung ác. Sở dĩ Dương Qua luyện được Dịch nhiệt khí, môn này do tâm ý điều động mà phát ra, mỗi ý niệm phát xuất ra môn Dịch nhiệt khí. Tất cả sở trường về môn này Dương Qua truyền dạy hết cho Tiểu long Nữ.

Lúc bấy giờ cơn biến chuyển đã qua, Lý mặc Thu giúp Dương Qua đả thông các chỗ yếu của Tiểu long Nữ, nàng thì sở trường về chiêu số, lại kém Dương Qua về nội lực vì hai người này công lực rất thâm hậu. Tiểu long Nữ cơ thể suy nhược từ lúc giao đấu nay bỗng nhiên được tăng trợ thêm cường lực và được học qua môn Đại dịch khí. Lúc được Dương, Lý khai thông các huyết, bắt đầu từ đản trung huyết, đến huyết đản điền làm tinh thần nàng phấn khởi trở lại. Tiểu long Nữ thốt lời:

- Cảm ơn sư tỷ đã giúp tiểu muội được lành. Và nàng bước xuống Hàn ngọc sàng đi tới đi lui.

Sở dĩ Lý mặc Thu giúp Dương Qua trị thương cho Tiểu long Nữ chẳng qua là nàng muốn biết qua một môn đại dịch khí, Dương Qua vô tình chỉ hết thế chưởng này cho địch.

Dương Qua thấy Tiểu long Nữ bình phục lấy làm hả hê, cười nói:

- Lý cô nương đã giúp đỡ, giải huyết đản trung cho sư muội, nếu để tôi thì chẳng biết thế nào?

Lý mặc Thu yên lặng không đáp. Bỗng nhiên nghe Tiểu long Nữ kêu:

- ối gia...

Rồi nàng lão đảo sắp quy. Dương Qua chạy đến đỡ nàng nằm xuống và hỏi:

- Tiểu muội có sao không?

Tiểu long Nữ giận đáp:

- Trong bàn tay Lý sư tỷ có chất độc.

Nói xong, nàng oằn oại trông rất đau lòng. Dương Qua bước tới bước lui buồn thảm, trở lại điên đảo về cái việc xảy ra cho Tiểu long Nữ.

Nguyên do Lý Mặc Thu đã sử dụng Ngũ độc. Trong chưởng này có chất cực độc. Trong lúc Dương Qua cùng nàng giao đấu, không ngờ chất độc này xâm nhập vào cơ thể, cho đến khi truyền chưởng khí cho Tiểu long Nữ, bao nhiêu độc khí đều truyền vào cơ thể nàng. Dương Qua khi nghe Tiểu long Nữ nói chàng đã hiểu phần nào, bèn rút cây thiết trùng kiếm thét lớn:

- Hãy ngay mang thuốc giải độc đến.

Rồi lưỡi kiếm nhắm ngay đầu Lý mạc Thu bổ xuống.

Lý mạc Thu mỉm cười thâm độc giờ cao cây phát trần lên đỡ. Hai vật chạm nhau kêu lên một tiếng "cong" chất thép cương sơn chặt đứt lia cây phát trần làm hai đoạn. Hồ khẩu tay Lý Mạc Thu tét ra máu, chảy đầm đề. Bấy lâu với ngọn phát trần mềm dẻo nàng hạ không biết bao nhiêu anh hùng hảo kiệt, nay đã mất rồi thì không thể nấn ná đây được nữa! Lý mạc Thu vụt quay người chạy ra khỏi nơi đây. Dương Qua vác kiếm đuổi theo nhanh như sao sẹt. Khi vừa thấy mặt nàng, Dương Qua dùng hết sức, bửa xuống đầu nàng một nhát cực kỳ ác liệt.

Thâm độc thay cho Lý mạc Thu, nàng đã mất khí giới rồi lấy gì đỡ nổi làn kiếm ác liệt này? nàng nghĩ nhanh một thế, tung ra một nắm độc phấn tỏa tựa sao sa giáng ngay mặt Dương Qua làm chàng tối tăm mày mặt, và buông rơi kiếm xuống đất. Tuy vậy Lý mạc Thu vẫn gồm anh chàng này nên chạy ra xa vài trượng rồi đứng yên đó. Lúc này chất phấn độc đã thâm nhập vào cơ thể, tay chân Dương Qua run rẩy, đầu óc choáng váng chực ngã. Chàng bèn cúi xuống lượm thanh kiếm, một tay chống thanh kiếm một tay vịn vào vách đá, lần lần đứng dậy, đoạn chàng dựa lưng vào vách đá tĩnh thần.

Lý mạc Thu thấy vậy nhủ thầm:

- Tiểu tử tuy võ công kỳ ảo hay thâm diệu đến đâu, khi ma độc phấn ngấm vào, át thân thể bị hủy diệt, cho rồi đời kẻ kiêu căng tự phụ.

Dương Qua cổ họng khô khan, đầu đau quặn nứt. Chàng cố vận sức chịu đựng, chỉ chờ Lý mạc Thu đến gần là chàng cử ra một chưởng quật chết hay ít ra Lý mạc Thu cũng bị thương nặng. Nhưng Lý mạc Thu bước ra xa dần. Chừng ấy Dương Qua kêu lên một tiếng "A", ngược mặt lên trời hít một ngụm không khí, vận vào cơ thể để trị thương.

Lý mạc Thu bấy giờ như chim sợ nả không dám tham công mà giết chàng, sợ e bị thảm bại như vừa rồi, nên nàng tìm chỗ khuất để xem hành động của Dương Qua.

Bấy giờ Dương Qua đã khỏe trở lại, thì lòng rối rắm càng tăng, chàng thâm tính:

- Lúc bây giờ cả hai đều bị nội thương hành hạ nên kẻ địch gây chiến thì biết liệu làm sao? Bèn suy tính:

- Chỉ có con đường chạy trốn là yên.

Thế là chàng một tay cắp kiếm, một tay ôm choàng ngang lưng Tiểu long Nữ, nhắm ngay chỗ Lý mạc Thu đứng và hét to:

- Tránh đường.

Chàng tung thân nhảy qua đầu Lý mạc Thu chạy mất. Lý mạc Thu thấy chàng vẫn mạnh như thần, nên không dám rượt gấp. Chỉ để mắt theo dõi. Dương Qua chạy vào một ngôi nhà Cổ Mộ. Lý mạc Thu lần theo đến cửa mà không dám vào, y thì tưởng rằng chất độc "Ngũ chưởng" sẽ thấm vào, độ hai giờ sau là cặp Dương, Long phải chết.

Lúc nhỏ Dương Qua đã bị Lý mạc Thu phóng "Độc ngân châm" chạy chữa tuy lành nhưng võ công kém sút hơn trước. Huống chi lúc này Lý mạc Thu đã được Âu Dương Phong điểm hóa môn Ngũ độc, thì chất này kịch độc hơn nhiều. Chuyện trước

mắt là chàng và Tiểu long Nữ phải lâm nạn ngay. Dương Qua từ lúc về, đôi vai thấm độc, nhức nhối vô cùng, chàng cảm tức Lý mặc Thu cực độ, nếu có nàng ở đây Dương Qua sẽ quật chết tức khắc, bèn một tay ôm Tiểu long Nữ, một tay chống xuống sàn để chịu lại sức công phạt của độc dược.

Còn Lý mặc Thu đứng bên ngoài, đợi lúc Dương Qua mê man là vào lấy cuốn thảo thủ, sách này chỉ về thể chưởng "Dịch nhiệt khí". Tuy ần núp nhưng Lý mặc Thu không rời hai người quá năm bước.

Dương Qua cũng rõ trước sau gì Lý mặc Thu cũng đến tìm nên chàng bế xốc Tiểu long Nữ vào một gian phòng để nằm trên mặt đất phẳng. Chàng đằng hắng mấy tiếng vì biết rõ Lý mặc Thu theo vào.

Tuy vậy, Lý mặc Thu chẳng dám xuất đầu lộ diện, vì gian nhà này lúc nhỏ Lý mặc Thu ở đây học tập với ầu Dương Phong. Tuy nhiên về sự tích Cổ Mộ, hang ngách, hay đồ vật Lý mặc Thu không rành rẽ bằng Dương Qua và Tiểu long Nữ. Lý mặc Thu lúc theo thầy, mỗi lần hỏi về ngôi Cổ Mộ thì bị thầy mắng át, nên nàng chỉ biết có năm cỗ quan tài bằng đá mà thôi, không hiểu cỗ quan tài này nằm ở đây là của ai! Bởi sự thụ giáo của ầu Dương Phong nên lúc nào nàng cũng nghĩ phải làm những chuyện giết người, lại thêm tánh nàng ngổ ác, lúc nào giết được người, hay hại được ai thì nàng lấy làm thích lắm. Do đó sự tích cỗ quan tài và xác chết ra sao nàng đều không rõ. Bởi vậy, thấy xác người, nàng đã giết xong cũng chẳng mảy may xúc động. Nay thấy rõ Dương Qua và Tiểu long Nữ bị thấm độc rất nặng, nàng cười vọng vào phòng và nói lớn:

- Tiểu Tử nhà người khéo chọn đây chứ! Đất này rất tốt, nếu người chết tại đây, thật không nơi nào bằng được.

Rồi nàng lại cười lên hô hố, bước ra ngoài phòng, đảo qua đảo lại rất nhanh để xem chừng Dương Qua và Tiểu Long Nữ sắp chết chưa.

Dương Qua ngó ra bên ngoài thấy lờ mờ, lại nghe tiếng nói mà không rõ nói gì, bèn trầm tĩnh nhìn khắp mọi nơi. Nguyên ngôi nhà mồ này hay có tiếng vọng, vì mấy cỗ quan tài có chiếc trống, mà Tiểu long Nữ ngồi trên nắp một cỗ quan tài. Dương Qua buồn rầu nghĩ rằng:

- Đây có lẽ là chỗ chôn Lý mặc Thu và Tiểu Long Nữ, dầu cho lực kiệt trí tàn, mà việc làm này có mờ ám đi nữa cũng bởi hóa công sắp đặt vậy! Mặc Thu cũng chết tại đây cho vừa lòng Tiểu long Nữ.

Tiểu long Nữ vì chịu đựng quá nhiều, hơi thở yếu, mà nàng cũng cho là ẩn ý trời đất sắp đặt nàng bèn lần đến cỗ quan thầy tưởng niệm, thì trong lòng trở nên yên tĩnh lạ thường. Nàng hít một hơi dài nghe cơ thể trở nên khoan khoái, vui vẻ nghĩ đến lúc ra đi muôn dặm, khi trở về nằm được nơi đất tổ quê cha. Trong nhà mồ yên lặng, ba người có ba ý tưởng, ba hành động.

Lý mặc Thu đợi Dương Qua và Tiểu long Nữ chết đi để đoạt Cửu âm chân kinh, nên nàng núp mãi nhà sau. Tiểu long Nữ chỉ còn chờ cái chết mà thôi. Dương Qua ngẫm nghĩ: "Tiểu long Nữ ắt bỏ mạng nơi đây. Còn ta cũng khó sống được! Nhưng không bao giờ để chân kinh vào tay con ma đầu kích độc này! Nó mà chiếm được sách, thì sẽ là người cùng hung, cực ác nhất thế gian, và làm điều linh thiên hạ. Một

người ngồi, một người núp, một người đi tới đi lui. Trong gian nhà đá này, gió vọng vi vu không dứt. Mỗi một suy tư, thành ra âm khí càng nặng nề thêm. Đột nhiên Dương Qua nghĩ ra một kế tuyệt diệu: "Về năm cỗ quan tài có hai cỗ quan tài trống trơn, còn ba cỗ kia một cỗ thì đã liệm xác Lâm triều Anh, một cỗ liệm xác Tôn bà. Điều này Lý mặc Thu không rõ. Với hai cỗ áo quan này, nắp áo quan còn để nguyên bên ngoài chừa độ một thước trống. Dương Qua tìm được kế, bèn giơ gươm một vòng phản chiếu ánh thép ra ngoài, và ôm cái gói nhảy vào trong quan tài hô to lên:

- Ma đầu tốt phước! Tâm kinh không thể giao cho người. ôi da! ôi da... Chàng kêu lên đau đớn, hướng về chỗ Lý mặc Thu đứng.

Lý mặc Thu nửa mừng nửa sợ, sợ là sợ kẻ thù dùng kế "dụ địch". Qua một khắc sau, thấy Dương Qua chẳng cử động gì nữa mà nghe tiếng rên rỉ ư ử kéo dài. Nàng độ chừng Dương Qua và Tiểu long Nữ hai người sắp chết, bèn cất tiếng cười đắc ý bảo vọng vào:

- Tiểu tử đẹp! Tại người điều trá, nên mới xảy ra như ngày nay.

Nàng bèn nhảy phăng vào, đưa tay ra toan tháo đoạt quyển tâm kinh. Dương Qua đợi nàng vào đến bên trong, chàng bèn ôm gói kinh liệng vào áo quan. Lý mặc Thu vì chiếc phát trần bị chặt cụt, nên thò cây phát trần vào áo quan lấy cuốn sách ra không được, nàng thò tay vào cũng chẳng đụng đáy quan tài. Trước sau gì cũng chẳng được sách, quá bực tức, nàng nhảy vào trong áo quan để lấy sách "Trảo chủ tâm kinh". Thấy địch nhân đã trúng kế, Dương Qua vô cùng mừng rỡ chàng bèn tống mạnh một cái, chiếc nắp kê đúng chỗ, đập kín cỗ áo quan.

Lý mặc Thu bị nhốt hẳn trong này, nhưng nàng chưa rõ. Chỉ tìm thấy gói sách nàng quờ quạng trở ra, trán nàng đụng phải phiến đá, lạnh như băng, mồ mẫm bốn phía đều kín mít. Nàng hoảng kinh la lên:

- Mở ra...

Bên ngoài chiếc quan tài, Dương Qua ngồi dần nắp hòm xuống, sức nặng đến ngàn cân nên Lý mặc Thu không làm sao đẩy lên được. Hơn nữa nàng không có nội công và nội lực thì làm sao mà đẩy nổi nắp quan tài để thoát ra ngoài.

Dương Qua từ lúc thấm chất độc càng ngày càng nặng, đầu đau muốn bể. Chàng sức nhớ đến Tiểu long Nữ đang bị vết thương hành hạ, mỗi phút mỗi tăng và ngại Lý mặc Thu trốn mất, nếu chàng bỏ đi trị thương nên Dương Qua khuân một tảng đá to dân ép nắp hòm, rồi đi lặn về phía Tiểu long Nữ. Thấy nàng đang vận nội khí để chống lại cơn đau hành hạ, Dương Qua nhớ lại:

- Có đạo nọ chàng gặp âu Dương Phong và được ông ấy chỉ dạy về cách đề khí xưa chất độc ra khỏi cơ thể. Chàng liền áp dụng ngay để trị thương cho Tiểu long Nữ. Theo cách thức thì tay phải chàng áp vào bàn tay Tiểu long Nữ và tay trái của Tiểu long Nữ úp vào bàn tay của chàng lấy khí thiên cương và nội lực chuyển vào hai lòng bàn tay để xưa tan chất độc ra ngoài cơ thể.

Nói về bọn Gia luật Tề, anh em họ Võ và Quách Phù đang bị khốn trong hang của ngôi nhà mộ.

Những người này vào đây do lối khe suối, mình mẩy ướt đẫm, ngoài ra họ chẳng có hành lý gì cả. Trong hang tối mờ mịt, mồ mẫm không tìm thấy lối ra, họ vô kế khả

thi, bèn lặn vào trong kiếm chỗ bằng phẳng để ngồi. Võ tam Thông càng tức giận càng nghĩ đến càng sôi máu căm thù Lý mạc Thu, nên Võ Tam Thông lải nhải nguyên rủa Lý Mạc Thu là phường độc ác. Quách Phù thì muôn mối rầu lo, ruột rối như tơ vò mà tai bất buộc nghe Võ tam Thông lải nhải, nằng phát câu nói rằng:

- Võ bá bá! Lý mạc Thu độc ác có tiếng nên mới xảy ra cố sự ngày nay. Bây giờ chúng ta hãy phòng bị, lỡ ra con ma đầu theo dõi thì biết đối phó làm sao?

Võ tam Thông yên lặng, không trả lời nữa. Anh em họ Võ và Quách Phù mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ và lo lắng vô cùng. Riêng Gia luật Tề và em gái vẫn thản nhiên trò chuyện, không dám dự vào cuộc luận bàn của phe người kia.

Võ tu Văn nghe anh em Gia luật Tề bàn việc gia đình từ đời xưa mà vui cười hả dạ làm chàng gắt gỏng:

- Máy người nói vừa vừa vậy chứ, tôi thấy từ lúc vào đây ai cũng sốt ruột, mà anh chị lại vui vẻ. Chắc anh chị muốn ở đây sao?

Võ đôn Nho máng ắt em:

- Văn đệ, vừa vừa chứ!

Võ tu Văn im lặng không nói nữa. Cả bọn năm người họp nhau bàn tán, kẻ thuận người không, kẻ im lặng người nói om sòm, rốt cuộc chẳng kết quả gì cả.

Quách Phù thấy vậy thở ra một hơi nghe não ruột, ai cũng nghĩ lối thoát thân, song chẳng tìm được tia hy vọng, nhớ đến nhiều cách chết, hoặc gặp kẻ thù hoặc đói, mà chẳng trông thấy cha mẹ, làm nằng chưa xót ứa lệ. Quách Phù đứng dậy, hai tay đập vào vách đá nghe cum cum, đi lần ra chỗ suối khi nãy, thấy nước ngập đầy, bất giác nghĩ đến cái chết nằng khóc rống lên vang dậy.

Võ tam Thông nghe lòng nao núng bèn an ủi:

- Quách tiểu điệt có khóc đến đâu đi nữa cũng chẳng tìm được cách chi, vô ích mà thôi.

Quách Phù nghe nói bạo dạn đáp:

- Cháu chỉ biết chết sống có mạng, khóc chẳng ích gì, nhưng cũng vui chút sâu muộn.

Nàng bèn lặn lũi đi ngang gian hầm nghĩ lại phận mình thêm tức, nằng vung hai tay đập lên vách đá thui thụi, còn không đã giận nằng đập mạnh vào vách lần thứ hai, hình như chỗ đá này lún vào và tiếng kêu nghe hơi khác. Họ đổ xô lại nghe Quách Phù la lên:

- Có lối ra... vừa đủ một người đi.

Quách Phù cả kinh ngồi xuống quan sát. Cha con Võ tam Thông cũng bỏ cuộc nói chuyện lại bên nằng. Chỉ có Gia luật Tề trước sau vẫn yên lặng, chẳng nói chẳng rằng.

Riêng Quách Phù có chút hy vọng thoát hiểm bèn ồm ớ bảo:

- Tôi ư... tôi... .

Gia luật Tề bỗng nói:

- Tôi có nghe... hình như âm thanh lạ lắm!

Cả bốn người đều đứng dậy lắng tai nghe mà chẳng rõ tiếng gì?

Gia luật Tề lắng nghe và bảo:

- "Oa, oa, oa". Đúng là tiếng trẻ con khóc, lại là đứa bé gái, chắc chắn như vậy. Tiếng dội vào vách đá, lúc nhỏ lúc to, tựa hồ như tiếng tơ đồng, hay xe lụa, rồi lại, lổ tai người nào cũng nhận định chẳng ra gì cả và ai nấy đều không dám chui qua lỗ hổng vào phát giác. Gia luật Tề bước tới vài bước, lách mình qua lỗ hổng, vào đây tiếng khóc nghe rõ hơn, đúng là tiếng trẻ con, nhưng không biết phát xuất từ hướng nào. Chàng bước đến góc Đông, lùi lại góc Tây, sang qua góc phòng hướng Đông nam. Bỗng nghe tiếng khóc rõ mồn một, chàng hơi nao núng sợ quý quái hiện hình, bèn rút cây trường kiếm ra khỏi vỏ, gõ vào vách đá nghe "coong coong" tiếng phát ra rất lạ. Chàng bèn tra kiếm vào vỏ, giơ tay lên vung ra một chưởng búa vào vách đá, kêu "binh" lên một tiếng, đá đổ ào ào, rớt ra ba mảnh to bằng tám bảng, sức dội kinh hồn, lộ ra một con đường

dài thẳm. Mọi người đổ xô vào hang, Gia luật Tề vô cùng hoan hỉ, Quách Phù nửa mừng nửa lo, hai người cùng đổ xô vào hang, riêng Quách Phù đi lùnh kiếm tiếng khóc kỳ lạ. Nàng đi lần theo vách đá nghe ngóng, tiếng khóc lúc nãy vụt im bật. Gia luật Tề lần dò theo nàng cũng mong tìm ra tiếng khóc. Khi đến một gian phòng tối om, bỗng nhiên tiếng khóc oa oa trỗi lên. Lập tức nàng bước vào trong ầm ra. Đứa bé này là Quách Tường, lúc Dương Qua cứu Tiểu Long Nữ, lại cùng Lý mạc Thu đối địch, mới đem đứa nhỏ bỏ vào căn phòng này, đã hai ngày qua chưa ăn uống gì cả, nên nó đói và khóc dữ dội. Quách Phù gắng sức bồng nó ra khỏi gian phòng, bé Quách Tường quá đói nên nó càng khóc dữ dội hơn. Quách Phù hết sức dỗ em, nhưng càng lúc càng khóc to. Quách Phù hết sức bực bội và nổi cáu nên bế lại giao cho Võ tam Thông, nói:

- Võ bá bá, tôi không biết dỗ dành nó bằng cách nào nữa!

Phân Gia luật Tề không hợp ý đồng bọn, chàng đi lùnh kiếm một ít vỏ cây mục trong hang đá bó thành hai bó thuốc dài dùng dao đánh vào đá để lấy lửa, những tia lửa nhỏ xíu không đủ sức bắt cháy được. Cả bọn người râu rĩ vô cùng vì không ai tìm được lối ra. Riêng Võ Tam Thông thì khổ não hơn ai hết vì phải đeo thêm đứa bé với tiếng khóc tỉ tê ông bế tới bế lui. Bỗng nhiên mắt ông sáng rực, vì trông thấy hai cái hũ đựng sát góc phòng, ông bèn trút ra nếm thử nghe chất ngọt còn một hũ nghe chất dầu chai, ông hô to lên. Mọi người reo mừng rỡ, lấy mật cho bé Quách Tường, quả nhiên bé nín ngay. Gia luật Tề nói:

- Nếu không có Quách Tường đòi ăn thì chúng ta chết ở đây cả lũ.

Võ tam Thông nói:

- Mọi việc cũng tại con ma đầu Lý mạc Thu mà ra.

Gia Luật Tề lấy dầu chế vào thuốc, cà đá thành lửa, phút chốc đã được hai cây thuốc sáng rực. Gia luật Tề dẫn bộ lần lần ra ngoài, mỗi lần qua một khúc quanh thì Võ đôn Nho lấy kiếm làm dấu lên vách để kỷ niệm ngày ra khỏi ao tù khốn nạn. Năm người lần vào trong, lục soát cả gian hàng của nhà Cổ Mộ hầu tìm kiếm Lý mạc Thu. Họ giơ các ngọn đuốc cao lên lục lợi. Tòa nhà này do Vương Trùng Dương tạo thành

vào thời kỳ kháng Kim phục Thanh. ông đứng ra phát cờ khởi nghĩa. Kế bị thất bại, ông bèn rút lui về Chung nam sơn, cùng đám bộ hạ thân tín đứng ra xây ngôi Cổ Mộ này, để giấu kín giới giáp binh, chờ cơ hội ngày sau khởi nghĩa. Do đó, ngôi Cổ Mộ này chia ra năm gian, bảy lớp, bí mật vô cùng. Vương trùng Dương khởi binh lần thứ hai cũng bị hư hao nặng, tướng hàng quân chết, khí thế tiêu ma vì vậy ông rút đám bộ hạ thân tín về đây ẩn dật, dạy học trò được nổi tiếng, người đời gọi ông là Vương chân nhân.

Gia luật Tề thấy tòa Cổ Mộ rất đồ sộ âm u, hồi tưởng lại mà khâm phục thần nhân, đã kiến tạo được công trình quy mô vĩ đại, nào là mật thất, lại thêm địa đạo do một dòng suối chảy luân lưu vào mật thất, thật là một kỳ công tuyệt xảo vậy. Chàng tiến lên lại gian phòng của Tiểu long Nữ và Dương Qua. Bỗng gặp cây phát trần nằm dưới đất, cạnh bên là hai mũi trâm độc hại. Quách Phù cũng đi đến đây, nàng cúi xuống nhặt lên xem và cười nhủ rằng:

- Chờ gặp con ma đầu Lý mặc Thu, mũi trâm này ta sẽ cho vào đầu người.

Nói qua, đoạn Dương Qua đang trợ lực và trị thương cho Tiểu long Nữ khử trừ chất độc ra ngoài. Thỉnh thoảng thấy trên đầu móng tay nàng rịn ra từng giọt như hạt mồ hôi, màu đen sậm và hôi hám vô cùng, ấy là chất độc ngân trâm của Lý mặc Thu. Trong người Tiểu long Nữ ấm dần, hơi thở điều hòa trở lại. Bỗng nhiên ánh lửa chập chờn, có năm người khí thế rất hung hăng ủa vào gian thạch thất, làm nàng hoảng hốt, tưởng đầu kẻ địch đến tìm. Trong lúc tinh thần vừa vững, chất độc tiêu tan, nội lực của nàng đã sung mãn dần dần, sự mừng rỡ chưa kịp vui, đã thoát thấy năm người xuất hiện. Nàng cả kinh ôm choàng lấy Dương Qua.

Phân Dương Qua lại muốn cùng Tiểu long Nữ chạy trốn, tay phải ôm choàng Tiểu long Nữ chạy trốn vào trong cỗ quan tài, không vận dụng chưởng đề phòng bọn người xông vào đây.

Năm người bọn kia giờ cao giọng đốic trông rõ năm chiếc quan tài sững sờ trước mặt, làm bọn họ sững sốt, lo nghĩ như nhau:

- Chắc là trời báo cho họ cái điềm đại họa sắp tới.

Riêng Quách Phù sợ quá rên:

- Y hi! Chắc chết, bọn ta năm người, gặp một lần năm cỗ quan tài, thật là một điềm đại họa bất tường.

Cả bọn thở ô ra một hơi không khí nặng nề bất tận. Chỉ có Gia luật Tề lặng nghe và xem xét cục diện. Bỗng nghe có tiếng thở rì rào trong quan tài, liền tưởng đến Lý mặc Thu đang ẩn ở đây, chàng bèn nẩy ra một kế lần lui ra phía sau mọi người đứng thủ thế xong cả, chàng hô to:

- Tránh ra! Có người núp trong chiếc áo quan!

Cả bọn hoảng hốt lùi lại, ai cũng lo thủ thế cả Quách phù tuy lùi lại mấy bước, nhưng vẫn còn sát bên năm cỗ quan tài. Chợt nàng thấy có một cỗ áo quan, nắp hòm giở ra trên năm tác thì đoán chắc là Lý mặc Thu ẩn núp, bèn quay đến chiếc áo quan này cười to bảo vọng vào trong:

- Đi đường của người đắp, có ngày bị gãy xương, đừng than vãn gì nữa. Khi nói xong, Quách Phù tung ra hai mũi tên độc, thâm tính sát hại Lý mạc Thu.

Dương Qua trong quan tài, tay ôm choàng Tiểu Long Nữ, tay thủ chưởng phòng kẻ địch xông vào, lúc này sự chết sống qua làn tơ kẽ tóc. Phần Tiểu long Nữ chất độc thấm còn nặng, nên nàng xê dịch rất khó khăn. Dương Qua nghe năm người bên ngoài nói chuyện lao xao, trong đó có tiếng Quách Phù, thì cũng yên trí đôi phần, chàng tưởng rằng những người cùng đi với Quách Phù không phải là kẻ địch. Vì thương hại cho Tiểu long Nữ nên uất khí tràn lên, làm cho chàng nghẹn ngào chưa thốt ra được lời nào.

Quách Phù có ngờ đâu người nằm trong áo quan lại là Dương Qua và Tiểu long Nữ. Vì ngộ nhận là Lý mạc Thu, nên mới phóng hai mũi trâm độc vào để trả đũa Lý mạc Thu.

Trong chiếc quan tài chật hẹp Dương Qua và Tiểu long Nữ không còn né tránh đâu được nữa. Thoáng thấy ánh áng của ngân trâm bay vào là hai người đã kẹp la lên ái da một tiếng, thì mũi ngân trâm đã ghim vào vế của Dương Qua và mũi thứ hai ghim vào vai Tiểu long Nữ. Quách Phù vung hai mũi độc xong lấy làm đắc ý lắm. Bỗng thấy trong hai thiếp áo quan đứng lên hai người một nam một nữ, làm nàng mất cả bình tĩnh. Dương Qua dìu Tiểu long Nữ bước ra khỏi áo quan. Mấy ngọn đuốc chiếu sáng về phía hai người thấy thần sắc ủ ê lắm. Bọn năm người ồ lên kinh hãi tưởng ai, lại hóa ra Dương Qua và Tiểu long Nữ.

Riêng Quách Phù thấy hối hận vô cùng, vì đã lỡ tay trót gây đại họa. Nàng cũng không ngờ làm tê liệt đôi vai của Dương Qua bèn nói lời hối lỗi:

- Dương đại ca, Long tử tử. Tiểu muội đâu ngờ hai vị, nên phóng trâm độc gây thương tích. Nhưng thân mẫu em có phương thuốc thần chữa được. Năm rồi cặp chim điêu bị Lý mạc Thu phóng ngân trâm mà mẫu thân em còn trị được. Còn đại ca làm cái trò gì mà lục đục trong áo quan? Chỉ có trời biết đại ca ở trong, chứ tiểu muội cũng như mọi người làm sao biết được?

Nàng nhắc lại từ lúc chia tay, Dương Qua bị thương ở bả vai vì múa kiếm, rồi biệt nhau mỗi người một ngã. Phụ mẫu nàng đã trách mắng qua vì lỗi tự ý tự thị, lòng nàng nhủ rằng:

- Ta không quý quái bằng người, kết quả của người đó.

Nàng là một hạng từ nhỏ sống trong nhung gấm, người ta vì kính trọng cha nàng, nên đâu đâu cũng yêu quý nàng, vì thế tạo cho nàng một cái tính tự ý, vì không ai dám động đến mình. Nên sau này, khi gặp Dương Qua và Tiểu long Nữ trong chiếc áo quan, lòng nàng như gai đâm muối xát. Nàng cũng biết Tiểu long Nữ trúng độc ngân trâm, và chất độc này đang chạy khắp các huyết quản. Ngũ độc thần chưởng tuy độc địa nhưng chỉ gây cho người nào đến chết, khi nó lưu hành khắp đại huyết, bấy giờ chỉ có "Linh chi đơn" là phương pháp cứu nguy thần diệu. Lý mạc Thu có ngọn ngân trâm tuy độc, nhưng chẳng qua gây chứng ngoại thương mà thôi, tuy vậy chất độc này cũng hại lắm, nếu không kịp thời dùng thuốc chữa, ắt xâm nhập vào gan ruột lâu ngày cũng thối ruột mà chết.

Tiểu long Nữ lúc này đau khổ vô cùng, muốn mở lời lại ghen, bụng nóng như sôi, muốn tìm nơi đi cho khuất mắt. Nàng hít vào một hơi rất dài, mắt liếc về phía Dương Qua, thấy đôi mắt chàng vô cùng buồn bã, đầy vẻ đau thương, nàng rất buồn vì mạng sống của mình mà Dương Qua phải chịu nhục, vì quá xui nên bọn này gặp trong trường hợp đáng nghi. Tiểu long Nữ lòng đau như cắt. Thấy Dương Qua khổ sở, bèn nói nhẹ lên rằng:

- Dương huynh! Số mạng phải như vậy, đừng nên oán người ta, dù sao sự cũng đã rồi!

Nàng bèn cúi xuống về Dương Qua nhổ cây ngân trâm độc rồi mới nhổ cây trâm trên vai mình sau.

Loại trâm này vốn là của thầy nàng truyền ra có tên là "Băng phách ngân trâm" cũng như âu Dương Phong có môn ngũ độc thần chưởng vậy. Chất độc của chưởng khác xa với ngân trâm, vì của sư môn chân truyền, nên lúc nào nàng cũng có mang theo thuốc giải độc ngân trâm. Tiểu long Nữ lấy đưa cho Dương Qua một hoàn thuốc. Thuốc vừa vào miệng, Dương Qua đã phì lên một tiếng viên thuốc rơi xuống đất.

Quách Phù giận bảo:

- Ôi chao! Tốt phúc quá còn gì? Đừng bảo ta có lòng hại người, ta đã hướng vào người xin lỗi rồi, phần ta đã xong, chẳng biết ai làm cho người bực tức mà nặng hơi vậy.

Võ tam Thông thấy thương tâm Dương Qua quá đổi, sắc mặt chàng lúc buồn lúc giận, lại thấy Dương Qua tay cầm độc kiếm rất chặt, lưng khom khom mặt ngó xuống đất, ông thâm nghĩ:

- Tình thế này không khéo sẽ xảy ra chuyện khó khăn. Bèn lại bèn Dương Qua khuyên rằng:

- Dương đệ hãy dần cơn giận xuống. Bọn tôi năm người bị con ma đầu Lý mặc Thu mà khốn ở gian nhà này, nay Quách cô nương nếu có lỡ tay, lỡ lời chút ít...

Quách Phù xua tay cướp lời:

- Tôi nói cái gì mà lỡ lời, hay lỡ tay, chẳng qua là tôi tưởng Lý mặc Thu trong áo quan, tại ai ở đây mà không lên tiếng.

Võ Tam Thông hết ngó Quách Phù đến ngó Dương Qua, ông không biết lấy lời lẽ gì khuyên giải cả hai cho được.

Tiểu long Nữ lấy ra thêm một viên giải độc nữa, trao cho Dương Qua mà bảo rằng:

- Dương ca ca ! Hãy vì tôi mà uống viên thuốc này, ai có nói gì thì nói tôi, nếu nói với ca ca thì đừng nghe là xong.

Dương Qua nghe theo nuốt trửng viên thuốc giải độc.

Tiểu long Nữ là gái trinh nguyên, nhu hòa hiền hậu, nói được vài câu như thế là nhiều. Dương Qua hồi tưởng lại lúc hai người suýt chết, nhiều nỗi đắng cay, bây giờ trở nên tuyệt vọng như áng mây chiều, chàng không đủ chịu đựng được với không khí gay gắt này, bèn quỳ xuống đất, trước quan tài đá, cất tiếng khóc òa.

Võ tam Thông quen thuộc nhiều người, tánh ý ai ông đều rõ, ông cũng tưởng Dương Qua chuyện gì cũng phân minh, cương quyết dù một tơ hào, hay quá nhỏ, Dương Qua cũng không chịu nhục. Bất ngờ nay vì một mũi ngân trâm nhỏ mọn, mà Dương Qua cất tiếng khóc ô ô.

Bấy giờ Tiểu long Nữ thấy Dương Qua khóc dữ dội bèn cất giọng bảo:

- Dương ca! Có đi cùng tôi không? Tôi không còn vui gì mà ở đây nữa.

Dương Qua nín lặng. Tiểu long Nữ nói tiếp:

- Tôi không vui về gì ở đây một chút nào nữa.

Thế là Tiểu long Nữ bước ra ngoài đi mất. Dương Qua ở lại từ từ tiến về phía Quách Phù, cặp mắt chàng đăm đăm nghĩ ngợi. Tuy chàng cực giận, xét lại hôm nay vì vô ý, mà Quách Phù bắn ngọn ngân trâm, đâu phải lỗi ở nàng, chỉ giận nàng lớn tiếng nhiều lời vào địa vị ai cũng nói vậy. Nếu như chàng có cầm kiếm trong tay cũng giết chết người, vì cần bảo vệ sanh mạng cho Tiểu long Nữ. Lúc bây giờ Dương Qua sâu lo lẫn lộn, chàng rút nhanh thanh kiếm khỏi vỏ, mắt đỏ hào quang, vung kiếm lên chém mạnh xuống một nhát, làm chiếc nắp hộp đá nứt hai, văng ra mỗi nơi một mảnh.

Mọi người đều kinh hoảng cho sức mạnh phi thường của chàng. Nguyên năm quan tài do đá hoa cương và kim thạch hung đúc lâu ngày, nó cứng hơn thép, nếu dùng búa to, dao lớn, cả ngày chặt đẽo bất quá chỉ rạn nứt đôi phần mà thôi. Tại sao nhát kiếm của Dương Qua hùng mạnh như vậy? Gia luật Tê và Quách Phù rất kinh ngạc và ái ngại cho chàng, họ biết Dương Qua dùng công lực thâm hậu truyền vào lưỡi kiếm, nên nó cứng rắn quái dị như vậy. Dù cho thanh gươm cự khuyết cũng không chặt nổi làm hai đoạn. Cả bọn năm người đổ xô về phía Dương Qua, ai ai cũng tỏ vẻ sững sờ kinh ngạc.

Dương Qua đang hồi câu giận gắt lên:

- Các người nhận ai? Và muốn giống gì nào?

Võ tam Thông lại tưởng Dương Qua bị độc dược hành hạ bảo:

- Dương đệ ! Hãy đi cùng tôi, đến cầu Quách phu nhân chữa thương tích.

Dương Qua nổi khùng đáp:

- Quách phu nhân! Tôi đã bắt con của bà ấy! Nó là trẻ thơ vô tội nhưng chị nó là người lớn mà nữ giết người yêu của tôi.

Võ tam Thông hỏi:

- Ai chết! Ai? Kia Long cô nương...

Tiểu long Nữ đến tự thủa nào không ai biết. Nàng mặc quần áo nghiêm chỉnh.

Nàng bảo vọng vào:

- Dương Ca? Độc ngân trâm sẽ lưu khắp châu thân, hãy cậy Quách Phu nhân giúp đỡ. Bà ấy hiện ở bên ngoài.

Dương Qua xẵng giọng đáp:

- Không cần! Và chẳng ai hiểu gì cả? Khi chất độc vào đại huyết thì chết, ai mà cứu được?

Quách phu nhân hô hào cải tử hoàn sinh mà cứu sống ai chưa? Mà bà ấy biết cái gì cơ chứ?

Võ tam Thông vì thọ ơn Dương Qua đã cứu sống con mình nên đối với chàng, ông rất cung kính. Tuy nghe Dương Qua nói xỏ xiên Hoàng Dung mà chẳng biết nói cách nào cho tiện nên lững lờ nói:

- Chất độc đã chạy vào đại huyết! Giờ thì làm sao cứu chữa được... Quách Phù vô cùng bức tức, nằng nghe Dương Qua nói lời lẽ đối với mẹ nàng rất bất kính, làm nàng giận run hét to rằng:

- Mẹ của tôi đã một lòng với người mà người xử tệ vậy? Lúc nhỏ người bơ vơ không cửa không nhà ai mang người về nuôi dưỡng? Ai dạy dỗ người? Giờ này nữ nào vong ân bội nghĩa, chẳng kể đến người mà mắng tôi, còn cất giấu em gái tôi? Sự thật là nàng chưa biết vì sao Dương Qua giữ em gái nàng, nếu biết thì đâu có lời qua tiếng lại và làm phật ý Dương Qua nhiều lần. Nàng kịp nghĩ và im lặng để sau này sẽ hỏi Dương Qua. Nàng cự nự vừa xong với Dương Qua bèn tỏ vẻ hối hận.

Dương Qua nói:

- Đừng nói vậy, hôm nay đúng như lời cô nương bảo, tôi chịu tiếng bất nghĩa, vô ơn. Còn cô bé Quách Tường tôi sẽ cất giấu vĩnh viễn, thì Quách cô nương nói làm sao đây?

Quách Phù nghe thế hết hồn, hai tay ôm chặt Quách Tường vào lòng mang lại đứng gân đông bọng. Võ tam Thông hỏi gấp:

- Dương đệ ! Em đã trúng độc, dù có việc gì cũng phải về cho phu nhân cứu chữa?

Dương Qua buồn buồn đáp:

- Võ huynh! Chẳng cần thiết lắm...

Bỗng nhiên nghe tiếng rít dài từ ngoài đưa vọng vào trong. Quách Phù và anh em họ Võ nghe một luồng gió thổi qua, tựa hồ như chất thép mùa đông, làm tắt ngấm năm ngọn đuốc, trước mặt một màu đen kịt. Quách Phù bỗng kêu lên:

- Chết rồi!

Cả bọn đều kinh hãi. Gia luật Tề sợ Dương Qua làm hại nàng nên nhảy tung lại phía Quách Phù. Nghe tiếng "oa oa" đích thị là Quách Tường bị chàng bắt mất. Tiếng khóc lần lần ra cửa xa dần, đến khi không còn nghe nữa! Mọi người đều sững sốt như thể chuyện yêu ma. Quách Phù hoảng hốt la lên:

- Em tôi đâu? Ai bắt em tôi rồi?

Võ tam Thông kêu lên:

- Bớ Dương đệ! Bớ Tiểu Long cô nương! Dương đệ! Tiểu Long... !

Không có ai lên tiếng cả, ba bên bốn bề lửa tắt tối om, một bức màn đen dày đặc, không rõ tình thế ra sao. Gia luật Tề bảo:

- Dương Qua mang đi rồi! Còn đâu mà kêu.

Võ tam Thông giận đáp:

- Dương Qua là người đại nhân, đại nghĩa, đâu có bậy như vậy!
Quách Phù nói:

- Chính là y chạy mất, mang theo bé Quách Tường chứ ai nữa!

Bỗng nhiên nghe trong áo quan có tiếng "lạch cạch" nổi lên hai phía, rồi tiếng nắp hòm xê dịch nghe rõ ràng:

- Quách Phù la lên:

- Có quỷ hiện...

Gia luật Tề đứng bên vai Quách Phù vỗ nhẹ ra dấu bảo im. Võ tam Thông lắng nghe chính là tiếng động trong hòm, ông bảo:

- Chắc là một xác chết sắp sửa chạy ra ngoài.

Trong phòng tối đen như mực, làm mọi người sợ mọt ốc. Gia luật Tề hướng về phía Võ tam Thông bảo nhỏ:

- Võ thúc thúc! tôi ở bên này, thúc thúc ở bên kia, nếu xác chết có đi ra khỏi hòm, thì hộc bốn chưởng đập nó gãy xương.

Quách Phù bình sinh rất sợ chuyện ma quỷ. Nàng nắm tay Gia luật Tề, và nấp sau mình chàng. ở trong dãy quan tài nghe một tràng "bình" lớn nắp hòm rời ra, trong hòm nhảy ra một vật. Gia luật Tề và Võ tam Thông sẵn song chưởng, khi nghe gió lạ hộc bèn tung ra một lượt "Tin tin". Gia luật Tề kêu lên:

- Nguy rồi!

Vì hai người đánh trúng cái gối bằng đá, con vật chạy mất, cái gối đá bể tan tành. Võ tam Thông nói:

- Chính là Lý mặc Thu.

Quách phù sợ quá cãi lại:

- Xác chết chạy ra! Chứ Lý mặc Thu làm gì nằm trong quan tài?

Gia luật Tề kêu lên:

- Ô! Ta đã nghĩ ra rồi. Trên đời này làm gì có chuyện ma quỷ, cái bóng vừa xuất hiện là Lý mặc Thu, nàng đã vào đây trong lúc sáng, cũng như Dương Qua với Tiểu long Nữ ở tại đây nhiều ngày. Đúng là Lý mặc Thu nằm trong quan tài như Dương Qua.

Võ tam Thông nói:

- Lý mặc Thu nó bắt cóc em bé làm gì chứ?

Gia luật Tề nói:

- Giờ ở đây trông chừng, chờ đợi có ích gì? chúng ta kiếm đường thoát đi thôi!

Quách Phù nói:

- Em tôi sống chết ra sao? ôi trời ơi! Nàng kêu lên thảm thiết!

Võ tam Thông nói:

- Lệnh đường túc trí đa mưu, chắc có kế hoạch đối phó, con gái của một đại gia đình ra đi, chắc có phân phát người đi tìm rồi!

Bọn năm người mò mẫm đường mà ra, họ đi theo lối khe suối, rồi lên khỏi mặt nước. Trước mặt họ một cảnh thê lương đau đớn. Nhìn về bên tả cây cối ngổn ngang, trông sang bên hữu lửa còn cháy nghi ngút, khói và hơi nóng tạt vào mặt. Quách Phù hồn bay phách tán kêu to:

- Cha mẹ ơi! Cha tôi đâu? Mẹ tôi đâu?

Không nghe một tiếng trả lời nào cả. Trước mặt nàng một thân cây to sắp đổ, lửa cháy bao trọn khắp thân cây. Gia luật Tề hoảng hốt, kéo nàng chạy ra xa lánh nạn. Thật là khổ sở, long đong dòn dập mãi! Cây cỏ tiêu điều, rừng xanh phút chốc thành biển lửa. Năm người tuy đứng dưới dòng suối, nước ngập mênh mông mà hơi nóng hắt vào rất khó chịu.

Võ tam Thông buồn bã nói:

- Có lẽ quân Mông Cổ vào Trùng Dương cung bị thất bại, lúc về nó nổi giận mà đốt cháy dãy rừng núi Chung Nam.

Quách Phù kêu lên:

- Cha ơi! Mẹ ơi! Con ở đây!...

Bỗng thấy từ xa có một thiếu phụ chạy tránh ngọn lửa tàn bạo, bước bừa trên cây cỏ, bất kể nguy hiểm. Quách Phù cả mừng kêu lên:

- Mẹ ơi! Mẹ!

Nàng chạy lên bờ suối đuổi theo thiếu phụ nọ.

Võ tam Thông kêu hoảng:

- Quách Nhi! Hãy coi chừng gai góc!

Cây đại thọ cháy ban nãy ngã rầm. Che tâm mắt của bốn người thành thử muốn theo Quách Phù cũng không được! Quách Phù ẩn vào lửa, như bị ướp loang. Nàng cố đuổi theo thiếu phụ nọ. Nàng đã thoát khỏi nguy cơ Cổ Mộ, và may mắn thoát ra, tưởng được nhìn sang cảnh sáng sủa, nào ngờ gặp toàn chuyện khốn khổ, đau lòng. Ban nãy thấy thiếu phụ giống hệt thân mẫu, nên cố gắng đuổi theo còn cách độ mười bước, Quách Phù gọi to:

- Mẹ! Mẹ! Dừng lại...!

Thiếu phụ nghe gọi quay mặt lại, thì hỡi ơi! Chính là con ma đầu Lý mặc Thu. Nguyên lúc Lý mặc Thu bị Dương Qua nhốt vào quan tài đá, mười phần kể chết, nàng nguyền rủa, chặc lưỡi, oán đất trời và tự nguyện rằng:

- Sau khi chết nàng sẽ biến thành ác quỷ, bắt Dương Qua, hại Tiểu long Nữ, Võ tam Thông và Hoàng Dung nữ hiệp.

Bất luận người nào y cũng tính giết hết. May cho nàng là lúc Gia luật Tề và Võ Tam Thông bủa chưởng trừ yêu quái, đánh rơi nắp quan tài, thế là có dịp nàng xông ra ngoài biển mất dạng.

Quách Phù chạm phải Lý mặc Thu, nàng run sợ rồi! Bây giờ Lý mặc Thu lại tỏ vẻ đạo đức hiền hòa bước lại gần Quách Phù, và bảo rằng:

- Có phải Quách cô nương đây chăng? Ngọn lửa còn ghê gớm, vậy cô nương hãy cẩn thận đề phòng.

Quách Phù đâu hiểu được tâm địa cùng hung cực ác của nàng, nên hỏi:

- Lý cô nương! Lý cô nương có thấy thân mẫu của tôi chạy lối nào không?

Lý mặc Thu lại gần thêm ít bước nữa và giơ tay về phía trước bảo:

- Hoàng nữ hiệp chắc ở bên kia...

Quách Phù nhìn theo ngón tay của Lý mặc Thu, bỗng nàng xích lại gần, giơ tay điểm vào đạo huyệt sau lưng của Quách Phù làm cho nàng té bệt xuống đất. Lý mặc Thu bảo to:

- Ta có chuyện đi gấp, ngươi hãy ngồi đó đợi mẹ ngươi, ha ha.

Lý mặc Thu cười dòn, tung mình chạy ra xa. Quách Phù bị điểm trúng huyệt đạo phải ngồi chịu chết. Nàng thấy bốn phương tám hướng lửa cháy dậy trời thì đôi mắt nàng lệ tràn lai láng.

Lý mặc Thu điểm huyệt được Quách Phù thì hả hê lắm. Nàng chạy ra khỏi xa ánh lửa, cất tiếng hét lên đại ý như: "Hỡi người dưới thế gian, tình chỉ là đoạn trường! Sinh tử đôi đường ai chắc được đâu?"